

MILAN SPANK: Puboši

Měření penisů s Radkem dopadlo mým vítězstvím, i když jenom o kousek. Na druhou stranu jsem ale musel uznale ocenit bratrancovy chlupy, ty mi zatím jaksi chyběly. O rok a půl mladší Marek jen závistivě koukal na naše ztopořené klacky, ale neodpustil si zlomyslně podotknout:

" Přes ten se to bude mrskat!"

Zpozorněl jsem. Před rokem při mučení mi sice kluci našlehali kopřivami, že jsem měl všechno pěkně rudé a naběhlé, ale podle Markovy poznámky mne letos čekalo mučení daleko horší. Zeptal jsem se Radka, který jako jeden ze starších kluků se mého mučení měl také účastnit, co jako budu muset vydržet.

" Něco naprosto nového, zmučíme ti čuráka a kulky, až budeš litovat že ti narostly! Pamatuješ, jak jsme četli o té obřízce?"

Radek mi připomenul jeden cestopis, ve kterém jsme se dozvěděli o tomto bolestivém rituálu a byli jsme zvědaví, jak moc to bolí a jestli bychom to vydrželi. To bylo před rokem. Kluci to mezitím zařadili do svých testů odvahy. Na obřízku jako takovou sice nedocházelo, nápaditě totiž odvodili, že to sice asi bolí, ale jen jednou. Proto si vymysleli mučení daleko rafinovanější.

Obřad se odehrával v naší tajné základně v jednom opuštěném vinném sklípku, který se k tomuto účelu velice hodil. Při zkouškách odvahy, stejně jako při mučení zajatců z jiných part, byl nutný bezpečný prostor, protože bolest byla někdy taková, že i hodně stateční kluci skučeli, někdy i řvali. Z tohoto důvodu jsme nemohli mučení provádět třeba ve stodolách a nebo u vody.

Vinné sklípky byly vykutány v kopci nad městem a měly dvě podlaží, z nichž v tom spodním bývaly sudy na kvašení vína. Vstup do nich byl po žebříku hluboko pod zem, a odtamtud skučení slyšet nebylo. A někdy bylo opravdu velmi hlasité. Při výprasku jsme většinou mnoho neskučeli, ono taky naše zadky byly častým bitím zocelené, ale mučení pohlaví bylo o moc bolestivější.

Bratraci sezvali elitu naší party a celá klukovská smečka se nenápadně přesunula do sklepa. Po cestě mi bylo přikázáno nařezat si březové větve. " A pořádně dlouhé, aby tě to bolelo." To však nebylo zdaleka celé.

Spustili jsme se do dolní části sklepa, zapálili svíčky na osvětlení a pak také dva úplně nové kalíšky, co se nosívají na hřbitov. Mučící prostředky pak ještě doplňovala placatice s velmi silnou slivovicí, běžně používaná k desinfikování kůže po výprascích.

Z nastálé situace jsem byl vzrušen tak, že se mi trenýrky napínaly. Nedělal jsem žádné drahoty, svlíkl jsem se donaha a nechal kluky pokračovat. Uznale, stejně jako Radek, zhodnotili můj úd a samozřejmě neopomenuli konstatovat, že přes takové péro se to mrskat jedna radost.

Pevným provazem mi byly svázány ruce za zády. Nohy mi roztáhli co to šlo a za kotníky je řemeny přivázali za podstavce sudů. Jednak abych bolestí nemohl kopat, jednak abych nemohl dávat stehna k sobě a k mému pohlaví byl dobrý přístup. Jeden z kluků mne řádně chytil za varlata, zatřepal s nimi a podvázal mi je.

" Tak kolik pak useneš?"

Neměl jsem odhad, kolik moje varlata snesou, takže kluci vybrali asi dvoukilové polínko a uvázali je na volný konec motouzu, podvazující mé kulky.

" Z jaké výšky si troufneš?" ptal se kluk zvedající zátěž. Volný konec byl tak dlouhý, že polínko mohlo padnout hodně dolů, nikoliv však až na zem. Kluk je zvedl až k mým prsou a zeptal se:

" Připraven?"

" Jo, pusť to" řekl jsem si, aby muka již začala. Ale nebylo to tak jednoduché. Kluk sice polínko pustil, ale před napnutím je zachytil, takže bolest se zatím nekonala. Tak to zopakoval několikrát, až konečně závaží pustil. Varlata prošla ostrá bolest. Ze rvaček jsem sice byl na úderu na kulky zvyklý, ale tohle bolelo o moc víc. Ovšem to bylo taky zároveň vzrušující. Přihlížející kluky samozřejmě zajímalo, jestli to bolí, což teda bolelo jak čert. Jenže když jsem chtěl dělat hrdinu, musel jsem držet.

Kluci polínko pustili ještě několikrát, až mě přinutili opravdu zaskučet, ale ani pak mi mučidlo nesundali, jenom do kyvdělka začali strkat a mně se varlata mrskala sem tam.

Jako příprava na to horší to ovšem bylo dobré. Péro mi vyzývavě trčelo, takže kluci se chopili připravených březových větviček a začali mne s nimi dráždit.

" Tak na kolik si troufneš?"

Pro začátek jsem si řekl o od každého o jednu, netušil jsem kolik to bude bolet. Tady jsem se již ani nemusel nutit, abych poctivě skučel. Kluci jeden po druhém přistupovali a s pořádným rozmachem mne přetahovali přes tu ztopořenou chloubu.

Tak tohle fakt bolelo, navíc na tak citlivém místě. Po deseti jsem měl ouda úplně rudého, pátil jak kdybych ho strkal do mlýnku na maso, ale hrdinný pocit stále rostl. Konce březových větviček dělaly děsnou paseku a já tušil, že si pár dní asi moc ocas nebudu moct honit.

Mezitím se úplně rozehrál vosk v obou kelímcích a rituál šel k vrcholu. Pálení voskem jsem už okusil, ale nalít si ho sám na péro jsem nikdy nedokázal. Napjatě jsem čekal, jak to krutě zabolí. A taky ano.

Jeden z kluků vzal první kelímek a přiblížil se s ním k mému pupku. Cítil jsem teplo plamene, radši jsem se ani nedíval, v tom kluk kelímek překlopil a horkým voskem mi zalil na úda, už tak pálicího od dvou desítek šlehů. Chvilu počkal a totéž provedl s druhým. Já řval.

" Bolí tě to?"tázali se kluci a já je upokojoval.

" To je rajc, tahle bolest, tohle je pro čuráka ten správný pocuc."

Někdo z kluků mne za péro chytnula jak bylo zmasakrované, tak mne za něj párkrát zatahal, aby se sloupl vosk. Byl jsem docela překvapen, že i přes bolest mne to děsně rajcuje.

Hrdinně podstoupený rituál byl ovšem jen jednou z věcí, kterým jsem se měl podrobit. Tím bylo tělesné trestání, které oprávnění dospělí - a tím byli všichni - prováděli s opravdou chutí. A mistrovsky, spousta otců by se se svými schopnostmi uplatnili i v zemi rákoskám zaslíbené, tedy na anglických školách.

V řadě prvé je třeba říci, že výprask v žádném případě nebyl pohanou, tedy nepanoval žádný stud z krvavých jelit na zadcích a stehnech. Zde nelze nezpomenout na dílo Julese Verna Dva roky prázdnin, ve kterém slovný autor popisuje výchovné metody na Charmanově škole: ... mladí anglosasové necítí výprask jako pohanu a uznají-li, že je trest zasloužený, bez odporu se bičování podrobí.

Tohle konstatování jsem objevil já, samozřejmě do něj zasvětil i nejbližší kamarády, jimž takovéto vnímání bylo blízké. Spíš jsme se divili, proč v některých českých knihách se jejich hrdinové po pořádném výprasku vyhýbali obnažování těla.

Toto u nás naprosto neplatilo. Při četnosti trestů bychom se totiž do plavek vůbec nemohli v létě svlíknout, navíc jelita jsme brali jako mužnou ozdobu. A nejen mezi sebou. Sám jsem s některými kluky s chutí navštěvoval koupaliště po dalekém okolí a s pyšností pávu se jakoby nic nechávali okukovat.

Čím to přesně bylo, že valná většina prázdninových kamarádů měla zadky pevné, tuhé a svalnaté je těžko říct. Jistě, jednak to bylo z dennodenního požívání kol, a potom také z ježdění na koních. Kdo to nezná, neuvěřil by, jak hodinová projížďka dovede rozsekat zadek.

Tohle nám vysvětlovali zejména kluci, kteří měli k hřebčínu blíže. Naše parta se k dobrodružným výpravám musela tvrdě proválčovat a chodit jezdit v noci či ráno. Navíc jsme museli jezdit indiánským způsobem bez sedel, což sedací orgány namasíruje ještě víc.

Platnost toho, že pravidelným ježděním se prdel otlouká a posiluje, nám taky potvrdili starší kluci ze zemědělského učiliště, kteří v hřebčině dělávali šolby. Na tento obor se brali kluci vysloveně mrňaví, aby mohli později dělat žokeje, ovšem to u nich platilo jen co se týkalo zbytku těla. Hubení, akorát že měli vymakané nohy a paže, no a pak ty půlky. Když se svlíkli, zadky připomínaly míče na házenou a když je stáhli, udělaly se jim ve svalech z boků parádní důlky.

Ale ani my ostatní jsme nezůstávali pozadu. Oblíbeným oděvem byly plavky Adamky, pořádně těsné. Vepředu tak bylo dobře vidět oblíny pohlaví, běda když se péro ztopořilo!